

Sognefoged til Sognefoged, hvorved Veien forlænges i det Grindelige, hvorved mange Dages Arbejde og mange Penge ødes, og hvorved man ofte paafører den paagældende Transportand utilidelige Under. Det er saaledes ganske vist, at man mellem Odense og Svendborg kan transportere en Bagabond, som har faaet en daarlig Fod, i Bienerovogn med 4 Heste for langt billigere, end naar man lader ham passere tilvogns eller tilfods fra det ene til det andet af alle de over 20 Sognefogeddistricter, han har at passere paa den Vej, hvorved Transporten ofte medtager en Tid af 10—12 Dage. At man ikke nu, da man vil ordne Transportvæsenet, har erkjendt denne Transportmaade for at være saa kostbar, at man ikke bør beholde den uden ganske undtagelsesviis, naar Transporten skeer mellem ganske nærliggende Sogne eller Districter, det forekommer mig ikke ganske helbigt. Naar jeg derefter kommer til den anden Sætning i Lovudkastet, forekommer det mig, at saaledes som Loven er affattet, maa der kunne opstaa væsentlige Tvivl om dens Fortolkning, idet det nemlig blot hedder, at Udgifterne udredes af de tvende Amter eller Kjøbstæder, fra og til hvilke Forsendelsen er foranstaltet, med Halvdelen af hver, og det derpaa hedder: „Udgifter ved sliche Forsendelser til et Sted, hvorfra Erstatning ikke kan erholdes, bæres heelt af det Amt eller den Kjøbstad, hvorfra Forsendelsen er foranstaltet“. Der vil nu let opstaa Spørgsmaal, om det blot er Stedbetegnelsen, som er det væsentlige, eller om det, for at en Kjøbstad skal komme til at bære Udgiften, udfordres, at den Vedkommende skal være optagen af Politivæsenet i selve Kjøbstaden, hvorfra Forsendelsen skeer, saa at der altsaa, dersom han f. Ex. er optagen i en Landjurisdiction, hvis Retsbetjent boer i Kjøbstaden, ikke kan paaføres Kjøbstaden Transportudgifter. Dette antager jeg forøvrigt ikke for at være Udkastets Mening, og jeg skal derfor ikke videre opholde mig derved. Men naar det hedder, at det Amt eller den Kjøbstad, hvorfra Forsendelsen er foranstaltet, skal bære alle Udgifter ved Forsendelsen til et Sted, hvorfra Erstatning ikke kan erholdes, saa sees det let, at Grænsbestæderne ville blive i høi Grad prægraverede, hvis man kommer til den Fortolkning, at naar f. Ex. en Transportand befordres fra

Narhuus over Kolding til Udlandet, det da ikke er Narhuus, men Kolding, som skal betale Transporten. Politimesteren i Narhuus sender naturligviis vedkommende Transportand til Politimesteren i Kolding, og det er altsaa egentlig fra Kolding, at Afleveringen skeer til det Sted, hvorfra man ingen Refusion kan faae. Det er muligt, at der i denne Henseende kun er en Uthdelighed i Loven; men jeg har dog troet at maatte gjøre opmærksom derpaa. — Det er ligeledes uthdeligt, hvorledes der skal forholtes, naar f. Ex. en Transportand føres fra Viborg over Narhuus til Fredericia. Jeg forudsætter, at han transporteres fra Viborg til Narhuus pr. Jernbane og fra Narhuus til Fredericia gennem Amterne. Det er da uthdeligt, om det er Viborg og Narhuus, der skulle bære Jernbanetouren, og om saa Narhuus og Fredericia skulle dele Omkostningerne ved Transporten ad Landveien, eller om det er Viborg og Fredericia, der skulle bære samtlige Omkostninger. Jeg skulde nu være tilbøjelig til at troe, at det efter Lovudkastet skulde være Viborg og Fredericia, der kom til at bære Udgifterne; men en Tydeliggjørelse af Lovudkastet forekommer mig dog nødvendig. — Jeg talte før om den Mellemsregning, som vilde behøves mellem Amterne, og den forekommer mig ofte virkelig at ville blive meget utaalelig og at kunne medføre ubillige Bekostninger. Naar f. Ex. saaledes en Transportand transporteres fra Ribe Amt til Veile Amt eller omvendt, da gaaer denne Transport kun en Miilsvai gennem Veile Amt, medens den øvrige lange Strækning ligger i Ribe Amt. Der er saa dog ikke nogen Villighed i, at Veile Amt skal bære Halvdelen af Omkostningerne ved denne Transport, som dog væsentlig gaaer gennem Ribe Amt. Smidlertid vilde dette jo nok udjevnes, og den hele Bekostning vil jeg heller ikke sige er saa overordentlig stor; men det forekommer mig, at naar man vil ordne Sagen, maatte der gives saadanne tydelige Bestemmelser, at man ikke med Loven i Haanden kunde være i Tvivl om, hvorledes man nu skal bære sig ad med Omkostningernes Udredelse i de og de Tilfælde. Mig forekommer det, at det vilde være helbigere, om man ordnede hele Sagen væsentligst efter de forskjellige Kategorier af